

trecherile sale misionare, pe jos, prin satele de sub poalele munților cu desagile pline de cărți - Puterea Rugăciunii - în spate, fie prin noroiul și zăpada iernii sau zăduful verii.

Personal am fost impresionat de viața duhovnicească atât de înaltă și de bogată a acestui simplu țaran, de vedeniile sale, căci are mai multe. Trăind în legătură necurmată cu Domnul, în fiecare an are câte o nouă vedenie. Am fost impresionat de zelul său adevărat apostolic pentru lucrul misionar și de viața sa curată în rugăciune neîntreruptă.

Pentru aceasta recomand această carte a sa, tuturor celor dornici de îmbunătățire sufletească, cu toată încrederea (Pr. Petre Popescu).

Această vedenie a fost tipărită întâia oară de către Sfânta Episcopie de Argeș în 12.000 exemplare. Apoi a fost tipărită a doua oară de către "Asociația Patriarhul Miron", nu însă în forma ei prescurtată a ediției dinainte, ci în întregime.

În anul 1994 ea a fost tipărită a treia oară de către Editura Bisericii, Ortodoxe din Moldova, or. Orhei, str. V. Lupu, într-un tiraj de 30.000 exemplare.

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu și cu sprijinul material al unor buni creștini, această carte vede acum lumina tiparului a patra oară cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte GALACTION, Episcopul Alexandriei și Teleormanului.

Fie ca cei ce vor citi această carte, să ia îndemn nebiruit de a-L urma pe Domnul nostru Iisus Hristos prin lucrarea rugăciunii smerite, cu post și cu metanii.

*Editura "Lumină din Lumină"
Vă dorește viață lină (1 Tim. 2, 2).*

O frumoasă vedenie cerească

În iarna anului 1920, luna Decembrie, m-am pomenit cuprins de o boală grea, de tifos și după o zăcere de trei săptămâni, am chemat preotul, care m-a spovedit și m-a împărtășit creștinește. În ziua aceea, stând culcat în casa mea, cum eram grav bolnav, a apărut o lumină puternică în casă, de care eu m-am speriat. Am văzut în grinda casei un Înger luminat care ținea în mâna dreaptă un buchet de flori și în mâna stângă un pahar. Învârtea florile spre mine și se uita crunt în ochii mei, parcă vrea să-mi vorbească. Înfricoșat de ce vedeam, am zis soției mele: "Adu-mi lumânarea că eu plec și vă las pe voi. Am fost păcătos în lume, am făcut multe fapte rele, dar nu știu ce fapte bune am făcut, că Domnul mi-a trimis o moarte blândă și mângâitoare.

Am în fața mea un Înger mângâietor, care mă privește blând, dar sunt supărat că nu vorbește nimic cu mine!" Femeia, la cuvintele mele, a plecat să ia lumânări din pivniță, dar odată cu plecarea, a dat răului zicând: "Fi-ți-ar moartea". La această hulă eu m-am întristat cu amar și am plâns zicând, îmi piere acum îngerul.

După ce soția s-a reîntors cu lumânarea în casă, eu am certat-o zicând, de ce ai dat răului? La vorbele mele pline cu lacrimi, ea răspunse că nu e înger ci e boala mea. Eu i-am răspuns cu voce îndrăzneată. "Nu e boala, ci e un Înger ceresc, toată casa-i pusă în lumină și tu ai să ai mare pedeapsă că ai dat răului Îngerul Domnului". Am pus pe fetița ce aveam mai mare între șase copii mici, care mi-a aprins lumânarea și mi-a dat-o în mână. Țineam lumânarea în mână și când priveam Îngerul, mă bucuram de

frumusețea lui, iar când vedeam copiii că plâng lângă mine, mă întristam cu amar mângâindu-i cu vorbele: tăceți că eu nu mor acum.

A mai stat Îngerul în grinda casei cât a ținut lumânarea în mână mea. În clipa când era gata să se sfârșească lumânarea, a pierit Îngerul și lumina.

Am rămas singur în lumina zilei cu toată cunoștința. Am plâns cu amar până seara. Seara culcându-mă pe patul meu, îngrijorat de ce văzusem, făcându-mi rugăciunea, am adormit. M-am pomenit într-o vedenie minunată:

Zburam pe o câmpie frumos înverzită, iar de mână dreaptă mă ținea un frumos Înger îmbrăcat în veșmânt alb și zbura cu mine spre răsărit. Am întrebat cu frică pe Înger: Sfinte Îngere, am murit eu din lume? Îngerul mi-a răspuns blând, zicându-mi nu ești mort ci ești în vedenie sfântă. Și unde mergem, sfinte Îngere, acum? am întrebat. Îngerul mi-a răspuns blând: "mergem acum la baia curățirii de greșale". Acolo am făcut băi cum făceam în Ungaria în lagăr. De acolo am zburat cu Îngerul iar la răsărit, sosind la o grădină cerească. Acolo m-a îmbrăcat îngerul cu veșminte albe luate dintr-o cămăruță frumos împodobită. M-a dus îngerul la o masă cerească, unde am gustat mâncări cum n-am văzut în lume, dar foarte puțin.

Din care când gustam, mă schimbam cu totul. Sculându-ne de la masă, îngerul mi-a zis: "Ioane te întorci la răsărit și faci trei metanii". Când m-am sculat de la rugăciune am văzut că Îngerul meu purtător avea în mână dreaptă un ulcioraș mic, frumos împodobit. Din care stropindu-mă am rămas luminat și ușor ca un fulg. Mi-a dat ulciorașul în mână mea zicându-mi: "Ține Ioane acest ulcioraș, care e dăruit ție de la Domnul în dar".

Îl iei în mână și vei fi dus de mine, în biserica din satul tău unde vei afla lume multă și preotul săvârșind Sfânta Liturghie. Vei intra în biserică, vei pune ulciorașul tău în fereastra bisericii, vei face închinăciuni cu metanii la fiecare icoană, vei lua ulciorul în mână și pe oricine vei stropi în biserică se va lumina foarte puțin așa cum te luminași tu de mână mea. M-a luat de mână Îngerul și zburând prin lumini cerești cu mine, m-am pomenit pe pragul bisericii în satul meu unde am găsit lume multă cum spusese îngerul și pe preot făcând Sfânta Liturghie. Aici am făcut cum mă învățase Îngerul, închinându-mă la fiecare icoană cu metanii, am luat ulciorul în mână și am început a stropi oamenii. Din care, când stropeam foarte puțin se luminau. În acea clipă a apărut îngerul iar în dreapta mea și eu l-am întrebat cu lacrimi, zicând: Ce însemnează pentru mine acest ulcioraș, sfinte îngere? Îngerul mi-a răspuns: "Ioane, a doua noapte, care vine, tu ai să ai o vedenie mare, înfricoșată, în care vedenie îți va da Domnul în dar multe învățături folositoare pentru mântuirea a tot creștinul. Și creștinii care vor primi și vor lucra cu drag cele ce-i vei învăța tu din această vedenie, se vor lumina de greșale cum te luminași tu în fața mea și cum se lumina ră aceștia pe care tu-i stropiși în fața ta". Cu aceste cuvinte m-am deșteptat în casa mea întristat că m-am despărțit de frumosul vis.

Ziua am petrecut-o foarte îngrijorat de cele ce mi-se spusese de înger că am să văd. Seara am adormit pe patul meu după ce mi-am făcut rugăciunea. M-am pomenit într-o vedenie minunată, înconjurat din toate părțile de lumini. Corpul meu era cu chipul său din lume, aveam simțurile și cunoștința ca în viață și eram ușor ca un fulg, îmbrăcat cu haină roșie până la pământ, frumos înflorată. În partea

dreaptă, pe piept, purtam crucea care lumina. De mâna dreaptă mă ținea un frumos Înger, pe care eu la prima vedere l-am cunoscut a fi unul din Sfinții Arhangheli Mihail sau Gavril după chipurile cum îi avem zugrăviți în biserica noastră. Am întrebat cu sfială pe Îngerul care mă purta, zicând: Sfinte Înger al Domnului, spune-mi și mie cum îți este numele? Frumosul înger a întors din zbor capul spre mine și cu cuvinte blânde mi-a grăit: "Ioane eu sunt Arhanghelul Mihail". Eu i-am zis: vai! mie, Sfinte Mihaile, că m-ai răpit fără lumânare! "Nu plânge tu pentru lumânare, mi-a zis îngerul, că noi acum nu zburăm prin întuneric, zburăm prin lumini că tu nu mai ai greșale".

- Și unde mergem noi acum, Sfinte Mihaile, am zis eu lăcrimând? "Noi mergem acum, Ioane, mi-a zis îngerul, să ne închinăm Domnului nostru Iisus Hristos, Împăratul Cerului și al pământului". Eu am zis cu lacrimi: "Vai mie ticălosul, că negata și păcătos mă duci în clipa aceasta să văd fața Domnului!". "Nu mai ești tu păcătos, mi-a zis Sfântul Mihail. Găci erai păcătos și mult rătăcit când ziceai vorbe rele. Dar pentru rugăciunea ta cu metanii la pământ, lucrată de tine, din copilărie, cu stăruință și cu dragoste, îndemnat fiind tu de Duhul Sfânt al Domnului".

Pentru viața ta din lagărul din Ungaria unde ai fost prizonier, petrecută zi și noapte în rugăciuni cu metanii la pământ, pentru viața ta de acolo când umblai în fiecare zi cu mulți frați prizonieri învățându-i să lucreze cu drag și să facă rugăciuni cu metanii la pământ ziua și noaptea, să nu mai zică vorbe rele și să hulească; pentru acea viață a ta și alte fapte bune, ce ai făcute, plăcute Domnului, te-a scăpat Domnul de iad, de demonii iadului și mai ai și ceva frumos la împărăția Sa".

Eu gândindu-mă la necazurile vieții mele, am zis cu lacrimi către sfânt: "Poate rugăciunea cu metaniile la pământ m-o fi scăpat de iad, că alte fapte bune n-am făcut! Căci aveam soție și șase copii și tot ce agoniseam prin munca mea, întrebuițam numai pentru familia mea".

- "Este destul pentru tine, om sărac, ce ai făcut". Amintindu-mi de copiii pe care îi părăsisem, am zis cu lacrimi către sfânt: Vai! Sfinte Mihaile, tristă moarte avusei eu, mi-au rămas șase copii mici, pe mâinile străinilor. Cum n-avusei de la Domnul zile, să trăesc să căsătoresc cel puțin unul din ei, care ar fi îngrijit și de cei mici! Vai, sărmanii mei copii când se vor scula la ziuă în casa mea și vor găsi corpul meu între ei mort, fără suflet, ce spaimă și țirică mare are să-i cuprindă! Sfântul Mihail mi-a considerat aceste cuvinte o rugăciune, zicându-mi: "Ioane, când vom fi sus în ceruri în fața Domnului Iisus Hristos și când vei săruta tu tălpile Domnului, la porunca ce-ți voi da eu ție, ca să te binecuvânteze Domnul, că de aceea ești chemat tu acolo, blând te voi învăța pe tine. Tu să răspunzi Domnului cu smerenie la tot ce te va întreba și să zici tu către Domnul și rugăciunea pe care o ziseși către mine. Și pentru că tu nu mai ai greșale multe, poate-ți mai lasă ție Domnul zile, ca să te duci iar în lume, să trăiești cu lumea și să-ți crești copilașii tăi".

Eu când auzii cuvântul "copilași" din gura unui înger ceresc, mă trecură lacrimi. Zisei: Vai, Sfinte Mihaile, ce-mi spui cuvinte ca acestea mie, că-mi mai lasă Domnul zile să mă duc iar în lume, să-mi cresc copilașii mei, când eu văd și cunosc acum bine că sunt plecat definitiv din lume!

Sfântul mi-a grăit blând: "Cunoști tu, Ioane, că ești plecat acum din lume? - Cunosc Sfinte Mihaile, am zis eu. Cunosc prin ușurința corpului, că sunt ușor ca un fulg, nu sunt greu

Eu și Domnul nu am fi avut nici-o putere asupra ta, căci amarnici și grozavi sunt demonii cu acei care la moarte rămân dați lor! Tu, pentru rugăciunile tale și viața ta plăcută Domnului ai batjocorit demonii văzduhului.

Acum, peste o clipă, noi stăm în fața Domnului Hristos, deci, precum atunci când trăiai în lume sărutai cu drag crucea și Icoana Domnului și acum aici în ceruri ai să săruți tălpile Domnului Iisus Hristos. Teamă de luminile puternice ce înconjoară scaunul Său tu să n-ai, că te vor mângâia pe tine luminile pentru rugăciunile și viața ta plăcută Domnului".

Peste o clipă de zbor prin lumini cerești ne-am pomenit în fața Domnului Iisus Hristos pe Care eu îndată L-am cunoscut după chipul cum era zugrăvit în sfânta noastră biserică. Am privit chipul Domnului și l-am întipărit în mintea mea. Dar când am vrut să privesc scaunul Său, n-am putut. Scaunul Domnului era într-o lumină cerească, înconjurat de lumini puternice în formă de stâlpi de foc care mă lăsau orb și nu puteam privi scaunul Domnului. După stâlpii de foc au jucat trei lumini puternice care mi-au luat vederea cu totul. Al treilea, sub tălpile Domnului era o lumină puternică ca un soare care m-a lăsat orb cu totul. Aceste lumini au pierit și Domnul a rămas în scaunul slavei în lumini cerești mângâietoare. Eu am făcut trei închinăciuni în fața Domnului, întorcându-mi capul spre Sfântul Mihail din dreapta mea. Sfântul mi-a grăit: "Ioane fă trei închinăciuni în fața Domnului, tinde-ți brațele sufletului tău, cuprinde tălpile Domnului și le sărută ca să te binecuvânteze". Eu am făcut trei închinăciuni, am cuprins tălpile Domnului și la a treia sărutare, cu lacrimi, am simțit

măinile Domnului peste capul meu, că m-a binecuvântat și a grăit către mine cuvinte blânde, dar în limbă străină.

Eu am zis în gândul meu: Vai, mie ticălosul, că pentru greșalele ce am făcut în viață nu am în clipa aceasta mila să grăiască Domnul cu mine în limba mea! Am pus mâinile la piept și cu lacrimi am grăit: Of! Părintele meu ceresc, păcătos venii eu în clipa aceasta în fața Sfințeniei Tale, căci m-aduse Sfântul Mihail negata, plin de greșale și fără lumânare. Vai! mie ticălosul că păcătos stau în fața Ta în clipa aceasta.

Domnul mi-a grăit cu o voce blândă: "Nu ești păcătos Ioane, căci ai fost păcătos și mult rătăcit de la căile Mele drepte și sfinte, dar pentru rugăciunea ta cu metanii la pământ făcută zi și noapte cu stăruință, îndemnat fiind de Duhul Meu Sfânt, pentru viața ta din lagărul din Ungaria unde ai fost prizonier, de umblai în fiecare zi cu mulți frați prizonieri și-i învățai să se închine cu metanii în toată clipa, zi și noapte, îi opreai cu cuvinte să nu mai hulească și să zică vorbe rele. Pentru acea viață a ta și alte fapte plăcute Mie, te-am scăpat de demonii iadului și mai ai și ceva frumos în împărăția Mea".

Știu Părintele meu ceresc, - am zis eu, - că mă închinam în lagăr ziua și noaptea, cerând mila Ta, ca să mă ajuti să-mi mai văd odată țara, casa și copiii mei; dar venind acasă am găsit soția și copiii mei rătăciți de la rugăciune și din multe necazuri avute am pierdut și eu rugăciunea. Mi-a dat demonul un gând rău, de am zis că nu mai fac nici-o metanie până când Tu nu-mi dai o vedenie în care să-mi arăți puterea rugăciunii. Cu acest cuget viclean, am părăsit rugăciunea șase luni, vai! mie ticălosul!